

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 25 lutego 2015 r. – Sven Mathys/De Grave Antverpia NV

(Sprawa C-92/15)

(2015/C 155/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: Sven Mathys

Druga strona postępowania: De Grave Antverpia NV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 belgijskiej ustawy z dnia 5 maja 1936 r. w sprawie czarterowania w żegludze śródlądowej jest zgodny z art. 1 i 2 dyrektywy 96/75/WE⁽¹⁾, gdy osoba, która nie jest ani właścicielem, ani armatorem statku żeglugi śródlądowej, zawiera jako przewoźnik umowę przewozu towarów na śródlądowych drogach wodnych i nie występuje w charakterze pośrednika „czarterującego” w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 5 maja 1936 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 96/75/WE z dnia 19 listopada 1996 r. w sprawie systemów czarterowania i wyznaczania stawek przewozowych w krajowej i międzynarodowej żegludze śródlądowej we Wspólnocie (Dz.U. L 304, s. 12).

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 2 lutego 2015 r. w sprawie T-577/14, Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska, wniesione w dniu 11 marca 2015 r. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-125/15 P)

(2015/C 155/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: A.V. Placco i E. Beysen, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Gascogne Sack Deutschland GmbH i Gascogne

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu (trzecia izba) z dnia 2 lutego 2015 r. wydanego w sprawie T-577/14, Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska, w zakresie w jakim oddała ono żądania od drugiego do czwartego sformułowane przez TSUE w jego wniosku złożonym do Sądu na podstawie art. 114 regulaminu postępowania przed Sądem;
- uwzględnienie wskazanych żądań, a mianowicie:
 - tytułem żądania głównego, w ostatecznym rozstrzygnięciu sporu odrzucenie skargi Gascogne Sack Deutschland GmbH i Groupe Gascogne S.A. o odszkodowanie jako niedopuszczalnej, w zakresie w jakim jest skierowana przeciwko TSUE (jako przedstawicielowi Unii);
 - tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że fakt, iż niniejsze odwołanie jest skierowane przeciwko TSUE, a nie przeciwko Komisji (jako przedstawicielowi Unii), nie ma wpływu na jego dopuszczalność, lecz że Sąd orzekając w przedmiocie kwestii incydentalnej podniesionej przed nim przez TSUE powinien był zarządzić zastąpienie TSUE przez Komisję jako stronę pozwaną, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu orzeczenia w przedmiocie skargi Gascogne Sack Deutschland GmbH i Groupe Gascogne S.A. o odszkodowanie, przy zachowaniu kwestii prawnych podlegających rozstrzygnięciu przez Trybunał Sprawiedliwości;

- obciążenie Gascogne Sack Deutschland GmbH i Groupe Gascogne S.A. kosztami poniesionymi przez TSUE w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania strona wnosząca odwołanie przywołuje dwa zarzuty oparte, po pierwsze, na nieposzanowaniu zasad dotyczących reprezentacji Unii przed jej sądami, a po drugie, na naruszeniu obowiązku uzasadnienia przez Sąd.

W ramach zarzutu pierwszego, opartego na nieposzanowaniu zasad dotyczących reprezentacji Unii przed jej sądami TSUE zauważa, że w braku wyraźnego przepisu szczegółowo regulującego reprezentację Unii przed jej sądami w ramach skarg wniesionych na podstawie art. 268 TFUE, zasady dotyczące takiej reprezentacji należy wywodzić z zasad ogólnych regulujących wykonywanie funkcji sędziowskiej, w szczególności zasady prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, a także zasad niezależności i bezstronności sędziowskiej.

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że w braku szczegółowego ustosunkowania się do argumentacji przedstawionej przed Sądem, opartej na znaczeniu wyroków C-40/12 P, *Gascogne Sack/Komisja* ⁽¹⁾ i C-58/12 P, *Groupe Gascogne/Komisja* ⁽²⁾, zaskarżone postanowienie narusza obowiązek uzasadnienia.

⁽¹⁾ EU:C:2013:768

⁽²⁾ EU:C:2013:770

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-126/15)

(2015/C 155/18)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braga da Cruz i F. Tomat, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że obejmując paczki papierosów, które już zostały opodatkowane i dopuszczone do konsumpcji w danym roku, zakazem wprowadzenia do obrotu i publicznej sprzedaży po upływie okresu – zbyt krótkiego – określonego w art. 27 rozporządzenia nr 1295/2007 ministerstwa finansów i administracji publicznej, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 7 i 9 akapit pierwszy oraz art. 39 ust. 3 dyrektywy 2008/118/WE ⁽¹⁾ w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego oraz naruszyła zasadę proporcjonalności.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Artykuły 7 i 9 dyrektywy 2008/118/WE i zasada proporcjonalności

- Z art. 7 dyrektywy 2008/118/WE (zwanej dalej „dyrektywą”) wynika, że podatek akcyzowy od wyrobów tytoniowych staje się wymagalny w momencie dopuszczenia do konsumpcji, według obowiązującej wówczas stawki. Artykuł 9 dyrektywy stanowi, że stosuje się warunki wymagalności i stawki podatku akcyzowego obowiązujące w dniu, w którym podatek akcyzowy staje się wymagalny. Po dopuszczeniu do konsumpcji danych wyrobów regulacje podatkowe UE nie zawierają żadnych przepisów nadających państwom członkowskim prawo nakładania na te wyroby, uwzględniając moment dopuszczenia do konsumpcji, dodatkowego podatku akcyzowego w stosunku do już należnego lub ograniczania ich dystrybucji ze względów podatkowych.